

IV. Dle osnovy nového trest. zák. (§ 259) jest loupež dokonaná tím, když věc odňata byla. Trestem jest káznice do 10 let nebo vězení 6měsíční, při okolnostech zvláště přitěžujících káznice do 20 let. S trestem na svobodě může být spojen též trest peněžitý do 4000 zl.

Loupež lidí jest zločinem veřejného násilí.

I. Pojem.

Loupeže lidí se dopouští, kdo bez vědomí a svolení řádné vrchnosti (t. j. onoho rakouského úřadu, který dle zákona rozhoduje o tom, zdali někdo má býti zatčen a do ciziny vydán, roz. ze dne 2. prosince 1889 sb. č. 1320) lstí nebo násilím zmocní se člověka v rakouském území se zdržujícího byť i cizince, v úmyslu proti jeho vůli cizí (v cizině se nalézající) moci jej vydati (§ 90 tr. z., § 368 voj. tr. z. s dodatkem, »pokud čin ten není zločinem loupeže námořní« (§ 490); § 167 tr. z. pro Bosnu a Herc.).

II. Trestem jest těžký žalář od 5—10 let, který však, bylo-li s činem spojeno nebezpečí smrti nebo naprosté ztráty svobody, může býti prodloužen až na 20 let (§ 91 tr. z.). Byla-li loupež lidí spáchána za války v úmyslu, získati jinému než rakouskému vojsku brance nebo osoby k vojenským sborům náležející cizímu státu jako osadníky, stává se zločinem nedovoleného verbování a stihá se, i když jej spáchala osoba civilní, vojenským soudem dle voj. tr. z. (§ 92 tr. z.).

III. Osnova nového trestního zákona mluví o loupeži lidí jako zločinu proti osobní svobodě: Dle § 239 dopouští se tohoto zločinu, kdo lstí, vyhrožováním nebo násilím zmocní se člověka, aby jej uvedl ve stav bezmocný nebo v otroctví, porobu nebo v cizí válečnou nebo námořskou službu nebo aby byl udržován v místě, kde státní ochrany jest zbaven, v bezprávné odvislosti. Trest jest káznice od 3—15 roků nebo vězení od 3—5 let. Témuž trestu podléhá, kdo se účastní obchodu s otroky nebo jich dopravy. Též může vinník po odbytí trestu býti dán pod policejní dozor.

Magistráty.

I. Pojem.

Název »magistrát« má původ svůj v římském veřejném právu, kdež značil jak úřad tak i úředníka samého. Když s recepcí římského práva byly převzaty také názvy latinské, počalo se slova »magistrát« užívati ku označení orgánu městské správy.

V Rakousku jest užívání významu tohoto rovněž původu dávného. Až po rok 1848 rozuměly se magistráty orgány svobodných měst a městys (v dolních Rakousích, ve třech nejstarších krajích hornorakouských, ve Štýrsku, v Čechách, na Moravě a v Haliči), které byly nadány zvláštní pravomocí. Tak stanoví dv. d. ze dne 1. listopadu 1783 č. 206 sb. z. s. ve příčině vídeňského magistrátu městského, že magistrát má trojí úkol: obstarávati politické a ekonomické záležitosti, civilní soudnictví, konečně i trestní soudnictví jistého druhu. Podobně byly také zorganizovány magistráty jiných svobodných měst. Od úřadů zeměpanských lišily se magistráty tím, že sbory magistrátu, jakož i purkmistr, v jich čele stojící byly občanstvem voleny. Změna ústavy, již rok 1848 přivodil, učinila konec pravomoci magistrátů, aniž by tím ovšem pojem tento úplně vymizel.

II. Příslušnost magistrátů dle platného práva.